

Родина, освячена шістьма десятиліттями любові

Коли у 1941-му Марія Алєшнікова (Шестопалова) закінчувала школу у селищі Воронежської області, то мріяла вчитися далі. Але війна все вирішила за неї. І вибір у неї, як і у всіх, був один – робити те, що треба. Певний час копала окопи. А в 1943-му скористалась нагодою піти на курси телеграфістів. Важлива і потрібна справа, але ця азбука Морзе, здавалось, ніколи їй не підкориться. Проте дівчина витирала заплакані очі і, зітхнувши, знову бралась за вивчення хитромудрих поєднань крапок і тире. Вона ж наполеглива і зуміє з цим впоратись.

Курси скоро закінчились, і після розподілу Марію відрядили до Тернополя. Напружені воєнні будні, більш ніж скромні умови проживання – реалії того часу. Але труднощі побуту її не лякали. Виросла у багатодітній сім'ї (мала ще трьох сестер і брата), звикла усім ділитись із близькими, обходитись без розкошів і понад усе цінувати злагоду, повагу і взаєморозуміння.

Десять місяців по тому, після визволення Львова, Марія Андріївна змушена була переїхати до столиці Галичини – працювати телеграфісткою у другій дистанції сигналізації та зв'язку Львівської залізниці. Скоро призвичаїлась до нового, численнішого оточення. Впоратись із труднощами роботи допомагали старші по зміні Євгенія Михайленко та Панна Князева. Вчили, підказували, радили як зменшити кількість

помилко, які, попри старання, часом траплялись у роботі. Тоді Марія дуже переймалась кожною дрібницею, не уявляючи, що мине час і вона, взявши до рук свою трудову книжку, прочитає там понад 30 записів про подяки, заохочення, премії та грамоти, внесення її імені в Книгу трудової слави дистанції. А на посиденьках із подругою, колишньою колегою по роботі Оленою Кравченко, з усімшою згадуватиме робочі будні, приймання службових телеграм, різні непередбачувані ситуації.

Одна з таких ситуацій познайомила Марію Андріївну з її майбутнім чоловіком Іваном Шестопаловим. Іван Іванович працював у Львові на вокзалі в комендатурі. Одного дня він розмовляв по телефону зі Львівським відділенням залізниці, аж раптом зв'язок перервався і він почув дівочий голос, який суворо наказав йому: "Покладіть

слухавку, не заважайте працювати!". Здивуванню Івана Івановича не було меж. Усі довкола виявляють повагу до військових, навіть міліція салютує їм при зустрічі, а тут якась дівчина отак наказує йому, старшині... Цікаво, хто ж то така?! Подумавши, відповів: "Не покладу, поки не скажете свого номера телефону!". Так почалося їхнє знайомство. Ще півроку вони передзвонювались, а потім кілька років зустрічались. Одружилися у вересні 1951-го.

Відтоді минуло 60 літ. Діамантовий ювілей! Скільки прожито, скільки всього відбулося за цей час! Спочатку творили затишок для донечок Тетяни і Світлани. Будували житло, узгоджували зміни на роботі так, щоб хтось із них завжди був із дітьми, бо допомогти було нікому, родичі – далеко. Траплялись випадки, коли зміни збігалися, а діти були ще замалі для дитячого садка. Отоді треба було виявляти максимум кмітливості та винахідливості. Вирішення таких клопотів брав на себе Іван Іванович. І завжди з цим справлявся.

Дбаючи, щоб у найрідніших були найкращі продукти, подружжя Шестопалових розвивало дачне господарство. Окрім грядок із різноманітними овочами у них на дачі були кури і кролі.

Усе це вимагало неабияких зусиль: на дачу їздили щодня перед робочою зміною чи після неї. Втомлювались, звичайно, але без діла сидіти не звикли та й було дуже приємно, що можуть суттєво допомогти дітям, а згодом і внукам, яких у них четверо: Павло, Ірина, Оксана і Юлія.

Якби не діти та внуки, то може переїхали б мешкати у рідний край Івана Івановича, на Чернігівщину. Мали такий намір, і коли обоє вийшли на пенсію, роздумували над цим. Там родина і природа чудова, але ж їхнє серце – діти – вже пустили коріння тут, на Львівщині. Хіба ж відірвешся від серця? Вирішили залишитись на обжитому місці. Чекати правнуків.

І таки дочекалися. Нині у них п'ятеро правнуків: Владислав, Данило, Марія, Софія, Анна-Марія. Заради них прадід і пра-

бабця готові зробити дуже багато. Наприклад, допомогти доглядати малечу, забезпечити їх екологічно чистими дачними овочами та ягодами. Адже ці дітки – їхній найбільший скарб.

Можливо, хтось із них колись вирішить обрати залізничну спеціальність, як у прабабусі. Поки що вона єдина залізничниця у численній родині, але не розчарована цим, а навпаки – рада, що діти і внуки мали більший вибір, ніж вона колись, і можуть розвивати свої здібності і таланти в тій сфері, яка їм до душі. Хай їм у цьому таланить! А для неї щастя бачити їх усіх радісними й усміченими як тоді, коли вони вітали її з чоловіком із Діамантовим весіллям.

Анастасія САВЧИН

На фото: Марія Андріївна Шестопалова разом із чоловіком Іваном Івановичем, донькою Світланою та внучкою Юлею.

Шановні співробітники Львівської залізниці!

ВТБ Банк від щирого серця вітає Вас з наступаючим Новим роком та Різдвом Христовим!

Нехай у Новому році Вашу оселю завжди наповнює щастя, радість та посмішки близьких людей, а всі Ваші починання супроводжує удача!

Бажаємо Вам, щоб у Новому році здійснились всі Ваші заповітні мрії! А ми, ВТБ Банк, завжди будемо раді допомогти Вам реалізувати Ваші мрії та плани, пропонуючи вигідні і прозорі умови кредитування, а також зручні та дохідні програми накопичення коштів!

До зустрічі у Новому році!

Щасливих Вам свят!

Ваш ВТБ Банк

 ВТБ

ПАТ «ВТБ Банк». Ліцензія НБУ № 79 від 05.10.2011. Всі види банківських послуг